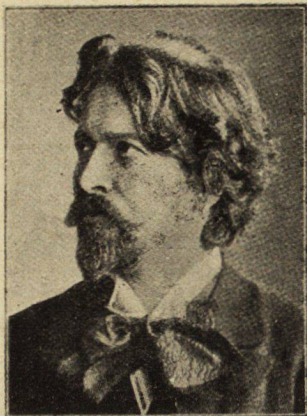

вилиерцитъ" (съ Бертонъ и др. 1831), „Карлъ французски“ и интермецето „Франция и Испания“.

Бузони, Феручио Бенвенуто — Busoni, Ferruccio Benvenuto — бележитъ пианистъ и даровитъ компо-

Феручио Бузони

нистъ, род. 1 апр. 1866 въ Емполи при Флоренция, умр. 1924 въ Берлинъ; бащата италианецъ — кларинетистъ, а майката нѣмкиня — пианистка, сж първите негови учители. Деветгодишенъ, се явява публично въ Виена като пианистъ и извиква очудване съ своята техника. Следъ като учи при Майеръ-Реми въ Грацъ теория и композиция, 1881 предприема голѣмо концертно пѣтуване въ Италия, и бива приетъ за членъ на Филхармоничната академия въ Болоня. Училъ по нататѣкъ въ Виена и Лайпцигъ, 1889 е преподавателъ въ музикалното училище въ Хелзингфорсъ, а на следната година получава въ Петербургъ Рубинщайновата премия за композиция — за своя „Концертщюкъ“ — за пиано и оркестъръ. 1891—94 концертира въ Америка, следъ което — до 1913 живѣе въ Берлинъ, където дирижира оркестрови концерти, съ програми отъ съвременна музика и обръща внимание съ своите концерти, посве-

тени на клавириото творчество на Листъ. Презъ десетилетието на живѣнието си въ Берлинъ предприема концертни обиколки изъ цѣла Европа, и посещава още единъ пѣтъ Америка (1910—11). 1913 е директоръ на музикалния лицей въ Болоня, а 1915 концертира за трети пѣтъ въ Америка. Следъ завръщането си отъ тамъ — до 1919 живѣе въ Швейцария, а отъ 1920 води майсторската композиционна школа при „Берлинската академия на изкуствата“. — Б. е единъ отъ ржководните духове въ музиката презъ близкото минало — съ международна насока. Той бѣ феноменаленъ, съ своеобразна техника и чисто инструменталенъ тонъ, пианистъ, който съ особено вдѣхновение изпълнява клавириитъ творби на Бахъ и Листъ. Неговото одухотворено, техническо и звуково, превъзсздаване на тѣхните творения се отличава съ необикновена яснота и забележителна красота. Блѣскавъ виртуозъ, той възсздава, съ една непостижима пластичностъ и архитектурно—формалната страна на творенията имъ. Клавириото изкуство на Б. стои, изобщо, подъ знака на единъ съзнателенъ интелектуализъмъ — нему бѣ чужда всѣкаква чувственостъ и романтика при изпълнението. Забележителенъ майсторъ въ превеждането на Йох. Себ. Баховия органъвъ езикъ върху пианото, Б. е далъ и едно instructивно издание на неговитъ клавириитъ творби. Новото издание на Wohltemperiertes Klavier на Б., при Брайткюпфъ и Хертель, има значимостта на единъ цененъ приносъ въ клавирината дидактическа литература — едно дѣло, което въ технически и стилно—критически намирания издава богатия духъ на автора си. Както за клавириия виртуозъ, тѣй и за компониста Б. изкуството е само срѣдство за изразяване на неговата духовна сжщностъ. Въ пѣ витъ си композиции той следва традицията, до като въ по-късните си служи съ нови срѣдства. Единъ строгъ контрапунктъ е характеренъ стилъвъ признакъ за последните творби на Б., на които, както и на цѣлостното негово изкуство, сж чужди всѣкакъв патосъ и сантименталностъ. Творби: „Симфоническа сюита“ и „Симфоническа тонова поема“, „Танцътъ на арле-